

останъ въ земята на отечеството си. Сѣнката на Гръцкото величїе ми е по-мила отъ вашето великолѣпно величїе, защото въ тѣзи колониады, едноманъ осветяванитѣ отъ достоуважаеми и священии въспоминанїя, азъ намѣрвамъ прїятность и наслажденїе които вѣкъ не можъ да намѣря. Чувамъ и сега по насаденїя съ масличїя Иисусъ, чувамъ гласа на поезїята и отъ высочинитѣ на Филса гледамъ утрѣнитѣ облаци като саванъ на свободата, като ангель . . . прѣдвѣзвѣстникъ на бъдущата зора, ты са смѣнешъ съ ентузіазма ми, Салустиѣ! по добръ роби да ся надѣежъ, нежели да търпимъ и сносимъ робството.

Искашь да ма убѣдишь че не можъ да бѣдъ честитъ и благополученъ въ туй меланхолическо отечество на исчезащата слава и прѣхласкътъ въ твой Римъ, расправяшь ми и за свѣтлостта и за роскошността на Императорския му дворъ. Салустиѣ, не съмъ каквото испърво! Жалнитѣ случки на живота укротиха кръвта на младинитѣ ми. Здравїето ми не е въспридобило съвършено силната дѣятельность, която имаше прѣди да са оборя, расклатено отъ мѣчителна болѣсть и отъ влажната и заразена атмосфера на тъмницата за злодѣйцитѣ. И никога умътъ ми не можъ да забрави страшния образъ на последнитѣ дни на Помпея, и ужаса и погубельта на туй разоренїе! Ито драголибната, приснопаметната ми Недїя! Азъ и въздигнахъ пачетникъ и гледамъ го всякога отъ прозореца на кабинета си. Туй ми спасва паметьта ѣ прѣсна, и причинява ми нѣкаква си нѣжна меланхолия и то е една сгодна данъ която са отдава на вѣрността ѣ, и на тайната на нейната ранна смъртъ. Јона бере цвѣтята, но азъ съ рѣйтѣ си опасвамъ всякой день гроба на злочестата безока. Достоинно са погребе въ Атина.

Пишешъ ми еще и зи Ересъта на Христїянитѣ която издентъ-вдентъ са умножавала въ Римъ. Салустиѣ, повѣрвамъ ти една тайна. Азъ проучихъ изъ далбоко тѣзи религія и ѣ пригърнахъ. Слѣдъ разоренїето на Помпея, азъ пакъ са срѣщнахъ съ Олинта, който бѣ са избавилъ прѣзъ ови день, но падна, увы, слѣдъ това, жертва на ревността и на неустрашимата си дѣятельность. Избавенъ отъ вѣра и отъ труса, азъ научихъ отъ този мученикъ промысла на невѣдомаго Бога. Чухъ, повѣрвахъ, обожихъ. И прѣлюбезната ми Јона и тя пригърна истѣта вѣра. Тая вѣра, Салустиѣ, като излива на тозъ свѣтъ свѣтлинъ, събира, като слѣщето, кога залѣзва, всичкото си сїяніе за да го прѣнесе на другъ, въ бъдущїя свѣтъ. Ний знаемъ че съмъ во вѣки вѣковъ, душеѣ и тѣломъ съединени! Много вѣкове ще да наслѣдятъ едни други, но прахътъ ни най-послѣ ще да са растопи, зе-